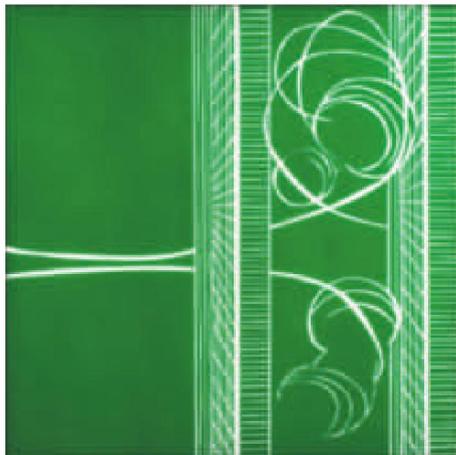

25.41x20.35	1	עמוד 28	כוללי סט - כותרת	15/11/2016	55928764-6
מכללת שנק - 1988					

משמאל: דיוקן עצמי של סידי המצויר בשמן ועבודותיה המוצגות בתערוכה

חיים פגיעים

טליה סידי נחשבה להבטחה בסצנת האמנות המקומית עד ששמה קץ לחייה לפני כעשור. תערוכה חדשה המוצגת בשנק מוכיחה כי עבודותיה המשלבות אוטופיה וחרדה עדיין רלבנטיות

רעות ברנע

משך תקופה לא ארוכה היתה טליה סידי אחת האמניות הצעירות המבטיחות שפעלו בסצנה המקומית, אבל בשנת 2006, אחרי פחות מעשור של פעילות, היא שמה קץ לחייה כשהיא בת 35 בלבד. במלאות עשר שנים למותה מוצגת ביימים אלה בגלריית בית הספר לאמנות רביתחומית שנק "חיים פגיעים" – תערוכת יחיד של עבודותיה המוכיחה עד כמה היתה משמעותית בנוף האמנות המקומי אז, ואולי גם היום.

"זוהי לא רק תערוכת זיכרון, אלא גם אפשרות להציג את העבודות שלה בפני הסטודנטים במקום, בפני מי שאהב והכיר אותה וגם בפני מי שלא הכיר אותה", אומרת אוצרת התערוכה אירנה גורדון. גורדון לא הכירה את סידי בחייה, אך טרענת כי כל מי שכן הכיר אותה יודע לספר כי היתה אחת האמניות החכמות שפעלו פה. הקשר בין סידי לשנק מתקיים זה

התערוכה האחרונה שלה". בתערוכה הנוכחית מוצגות כמה עשרות עבודות מתקופות שונות. "התערוכה מציגה את האופן שבו שילבה סידי מחור וזות אקספרסיביים-נרטיביים לצד מחור וזות פורמליסטיים, מכניים ותעשייתיים בעבודותיה", אומרת גורדון. "כך, למשל, ישנו חדר המוקדש לדיוקנאות העצמיים הרבים שציירה. אלו דיוקנאות המצוירים בשמן אבל הם מאוד רישומיים. הם מציגים את פניה אבל יש בהם קוטביות – מצד אחד הם בוטים ומצד שני כמעט ומתמוססים, הקווים הופכים להיות מאוד נוזליים ואקספרסיביים. הדיוקנאות מתחברים לו'אנר אחר של עבודות שהיא יצרה באותה התקופה, עבודות העוסקות בסצנות אלימות המתייחסות לאירועים שקרו אז. סידי מציגה זוועות מול אדישות, ומציגה תחושה שהיתה קיימת בסוף שנות התשעים – מחד תחושת אוטופיה ומאידך חרדה לקטסטרופה קרבה ובאה". העבודות מקבלות משמעות

גם ליווה אותה במשך שנות הפעילות שלה, לצד אמנים אחרים שליווה באותה התקופה כמו סיגלית לנדאו ואבנר בן גל. הוא הציג שתי תערוכות יחיד שלה בגלריה ותערוכה נוספת בקיבוץ לוחמי הגטאות. התערוכה שהביאה את הקריירה שלה לשיא היתה תערוכת יחיד בגלריה וזמר בשנת 2001, שהיתה גם

כמה שנים, הודות למנהל בית הספר לאמנות בשנק לארי אברמסון שהיה מורה של סידי בבצלאל, ואמה של סידי התרומת מדי שנה עבור מלגות לתלמידים מצטיינים בשנק. "הראשון לזהות את העבודה הייחודית שלה היה הגלריסט איתן הלל מג'ריה מרי פאווי", מספרת גורדון. "הוא

הרשה כשיוודעים על הדרך שבה היא מתה? "אני לא חושבת. את רוב העבודות היא לא יצרה בשנים האחרונות שלה, שבהן היא עבדה פחות. היא יצרה בעבודות מהלך שהיה רלבנטי מאוד לאמנות הבינלאומית באותן השנים, אבל הוא רלבנטי גם היום. אלה עבודות כל כך מתוחכמות וחזקות, שמי שמסתכל בהן היום לא צריך לקשר אותן לסיפור האישי שלה. היא בעצמה אמרה שבאמנות שלה היא מנסה לצאת מהמקום האישי. היא התחילה מהמקום האינטלקטואלי, התכחשה לחוויית".

אם היתה חיה היום, איפה היינו מוצאים אותה? "אני בטוחה שהיא היתה עומדת היום באותה השורה עם אמנים שהוכרתי כמו סיגלית לנדאו. החדות של העבודות, החומרים שבהם עסקה והמקום התיאורטי שממנו ניגשה לעבודות היו מציבים אותה היום במקום מאוד רלבנטי".